

Quan la plantilla del Girona es feia amb temps

Tot es va començar a torçar la temporada 2018-19. A partir d'aleshores, Quique Cárcel es va especialitzar a forçar al màxim els terminis.

Quan Quique Cárcel va substituir Oriol Alsina a principis de juliol de 2014, la plantilla ja estava encarrilada, i aquell any el Girona va estar a punt de pujar a Primera divisió. La següent temporada, la 2015-16, el primer fitxatge, Rubén Alcaraz, es va produir el 17 de juny. Fins i tot, l'any del debut a Primera, amb la complexitat que suposava per a un club neòfit a la categoria, el primer fitxatge, Gorka Iraizoz, es va anunciar el 14 de juny! I les dues incorporacions més destacades d'aquell estiu, Stuardi i Bernardo, van arribar el 7 i el 21 de juliol, respectivament. Inclòs, el City no va marejar la perdiu amb les cessions: Douglas Luiz, Aleix Garcia, Marlos Moreno i Pablo Maffeo van arribar el 31 de juliol. Tot es va començar a torçar la temporada següent. L'únic fitxatge, Seydou Doumbia, va arribar el 28 d'agost, quan ja s'havien jugat dues jornades. A partir d'aleshores, Quique Cárcel es va especialitzar a forçar al màxim els terminis. Així, la temporada del retorn a Primera, els primers fitxatges no van arribar fins al 25 de juliol (Taty Castellanos, David López i Yan Couto) i cinc els va reservar per l'últim dia de mercat: Gazzaniga, Fuidias, Oriol Romeu, Manu Vallejo i Toni Villa. El Girona va disputar les tres primeres jornades amb un sol porter! La temporada següent, tot i que la majoria dels jugadors es van incorporar amb temps suficient de fer la pretemporada, també es va guardar tres fitxatges pel darrer dia: Eric Garcia, Portu i Jhon Solís. El canvi de tendència, des de la temporada 2018-19, coincideix amb tres fets: 1. La marxa de Pablo Machín. El sorià s'havia guanyat el dret a influir en les confeccions de la plantilla i, a diferència dels entrenadors que han vingut després, exigia reforços. Quan marxa Machín, Quique Cárcel es converteix en el totpoderós director esportiu; 2. L'entrada de Pere Guardiola en l'accionariat, reforçada, l'agost de 2020, amb la presidència del Consell d'Administració; 3. En aquella època, no hi havia negoci. Des de fa uns anys, les transaccions marquen el full de ruta. Aquest any, ja veuen, a quinze dies de l'inici de la lliga, tot per fer. Ni davanters, ni defenses, ni res. Aquí continuen els Abel, Van de Beek, Bryan, Asprilla (què se n'ha fet d'aquest noi, que no juga des del 8 d'abril?), i l'únic rumor de fitxatge és un mediocre Àlex Pozo, mentre l'Almeria ens podria pispar Minsu. Desconeixem quan s'incorporarà Ounahi. No ha començat la lliga, i ja tenim set lesionats! Mentrestant, Quique Álvarez, mut. A què aspiren els accionistes, més enllà de la xerrameca de Khaldoon Al Mubarak, Ferran Soriano i Pere Guardiola? Tampoc se sap. Llevat de la temporada de la Champions, que va ser una excepció, els inicis de lliga del Girona són horribles. Des del descens a Segona, en les sis primeres jornades, ha sumat nou punts la temporada 2020-21; set, les 2019-20, 21-22 i 22-23; sis, la 24-25; i dos l'any passat. Tornaran a regalar les primeres jornades? Això sembla. El Girona hauria de ser el rival a batre, i ara mateix és una caricatura d'equip.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/opinio/2026/07/30/quan-plantilla-girona-feia-amb-132963659.html>